

PASTORAL IZBJEGLICA I PROGNANIKA

FRANJO JURAK, ŽUPNIK

Sažetak

Pastoral izbjeglica i prognanika jest višestruko djelovanje Crkve u svijetu. O toj temi želimo razmišljati prema slijedećem redu:

1. Nazočnost Crkve u svijetu izbjeglica i prognanika

Crkva je pozvana na nazočnost u svijetu. To je njezino poslanje, radi toga je ustanovljena od Gospodina. Postavljena je sakramentom Božje nazočnosti i to spasenjske. Zašto? Jer je izašla od Boga koji se uprisutno među nama ljudima i time je premostio udaljenost od sebe i ljudi. To je učinio najviše time što je postao jedan između nas. Njegova nazočnost nije statička i pasivna, već dinamična i spasenjska. Budući da je Crkva Kristovo Tijelo, pozvana je na dinamičnu i spasenjsku nazočnost u ovome svijetu, osobito među ugroženima.

2. Okupljanje izbjeglica i prognanika – rasute Crkve

Prognanici i izbjeglice su rasuta Crkva. Ono što je rasuto osuđeno je na umiranje i nestajanje. A Crkva je po sebi skup, saziv, zajednica, i samo u tom smislu ima mogućnost preživljavanja. Ona se okuplja snagom Božje Riječi i ishranjuje Kristovim Tijelom pa tako i sama postaje Tijelom Kristovim. Krist je došao da otuđene ljude, od Boga i subraće otuđenih, sjedini s Bogom i među sobom. U tome je i bit Crkve, u tome je i spasenjski znak. Zato je trajno poslanje Crkve okupljanje unutar sebe i izvan sebe.

3. Evangelizacija prognanika i izbjeglica – rasute Crkve

Crkva se okuplja i zasniva na Božjoj Riječi – evangelizaciji. No, poznavajući neevangeliziranost naših vjernika općenito, a onda i prognanika, moramo postaviti pitanje sadržaja naše evangelizacije, ili što je duša i temelj Crkve. To je osoba Isusa Krista. Crkva nije svaka grupa vjernika koja želi poštenje i spasenje.

Toga ima i izvan Crkve, jer je Bog veći od Crkve. Naprotiv, Crkva je zajednica kojoj je Krist fundamentalna opcija. Zato nema navještanja Isusa Krista bez Biblije. RIMSKI KATEKIZAM kaže: »Krist je jedina Riječ Biblije u SZ i NZ. On se nalazi na ustima svih pisaca Biblije. Radi toga Crkva poštuje Svetu Pismo kao samo Kristovo Tijelo.

4. Diakonija – služenje – Caritas

Ovdje nije riječ samo o socijalnom radu Crkve, o materijalnoj karitativnoj pomoći Crkve, već i o tome kako po diakoniji tim ugroženim grupama navijestiti Evanelje, kako se postaviti da to ne bude samo materijalna pomoć, već rad na njihovu očovječenju, odnosno na njihovu spasenju.

Na svijetu ima mnogo onih koji su potrebnii pomoći i ne može im se pomoći. No, može se postati kao jedan od njih koji njihovu nevolju uzima na se. Bol i patnja drugoga je ponuđeni Križ koji treba pomoći nositi.

Mi svećenici postavljamo sebi pitanje: jesmo li na onom mjestu na koje nas Bog zove? Nismo li više na raznim poslovima koji nam donose brzi efekt i popularnost a preći su nam od poniznog služenja ugroženima? Isus Krist nije svima materijalno pomogao, no podmetnuo je leđa pod svaku ljudsku muku.

Da bi se moglo odgovoriti na nevolje ljudi, potrebno je stvari spoznati u cijeloj njihovoj dubini i širini. Treba ih stručno dijagnosticirati i studijski proanalizirati. Uz to, pomoć koja iza toga slijedi ne smije biti odozgo prema dolje, nego kao partnerstvo, od brata bratu. Ne smije biti birokratska, tjerajući ljude od Poncija do Pilata. Ne smije biti flaster na ranu, već cjelokupno spasenje i oslobođenje čovjeka od njegove ugroženosti.